

en fornemmelse af, at demokratiet ikke fungerer, fordi den demokratiske enhed, det rum, hvori den offentlige demokratiske debat foregår, er nationalstaten. Og derfor er enhver beslutning, som er taget uden for landets grænser i samarbejde med andre nationer, selvfølgelig på en eller anden måde behæftet med en fornemmelse af manglende demokrati.

Angående spørgsmålet om, hvilken mulighed man har for at lave en beslutning om, hvis bureaukraterne i Bruxelles – som hr. Keld Albrechtsen så smagfuldt udtrykte det – beslutter at ændre økologiforordningen, så er svaret: Lige så lidt som hvis en dansk minister efter en bemyndigelse kan lave en bekendtgørelse eller et cirkulære om. Der skal selvfølgelig være nogle rammer, inden for hvilke tingene kan ske. Hvis de rammer sprænges, er reglerne brudt. Hvis rammerne er overholdt, er reglerne ikke brudt. Jeg mener, den analogi er rimelig logisk.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Det er ikke er mig, der fører forhandlingerne med Folketingets forskellige partier, men regeringen, så den henvendelse må hr. Kristian Thulesen Dahl komme med til regeringen og ikke til Det Radikale Venstre.

Og til sidst til hr. Ove Fich: Mine betragtninger om demokratiet gik såmænd på, at med hensyn til de fora, hvori beslutningerne tages på de forskellige niveauer i Danmark, har vælgerne mulighed for at vælge en ny kommunalbestyrelse, hvis det drejer sig om kommuneskole. Hvis det drejer sig om et hospital, har de mulighed for at vælge et nyt amtsråd. Hvis det drejer sig om benzinafgifterne, har de mulighed for at vælge et nyt Folketing. Hvis det drejer sig om en EU-traktat, er det altså ikke nok at vælge et nyt Folketing, og det er heller ikke nok at vælge et nyt Europa-Parlament, for det, der skal foretages, foregår i samarbejde med 14 andre landes regeringer, og derfor kan man ikke umiddelbart lave om på tingene i Danmark, man skal have de andre med.

Og det, at Danmark ikke er en demokratisk enhed, er selvfølgelig et utrolig svært psykologisk problem at stå med. Vi er ikke en selvstændig enhed. Vi har kort sagt afgivet suveræniteten. Det er det, det handler om, og det er det, som er svært for mange danskere at forstå. Men det har vi altså gjort – ikke mindst ved beslutningen i 1986 om, at vi kan blive aktivt nedstemt af andre lande, og at vi ingen mulighed har for at lave det om blot ved egne kræfter.

Det er muligt, at analogien ikke kan holde vand, hvis man sætter en eller anden statsretspert til det, men jeg har selv fundet, at analogien fra kommune til amt til stat osv. til det internationale i hvert fald for mig klargjorde nogle ting.

Annette Just (FP):

Og med denne glimrende forklaring, som fru Elisabeth Arnold lige har givet, kan jeg sige, at det er endnu en af de gode begrundelser for, at Fremskridtspartiet ikke kan gå ind for, at asyl- og retspolitik skal gå ind i søjle 1, så det bliver totalt umuligt at få ændret noget som helst; det bliver i øvrigt også afgjort med flertalsafgørelser. Vi kan ikke gå med til, at EU skal få lov til at lave nye skatteskruer, og slet ikke under søjle 1, hvor det bliver med almindelig flertalsafgørelse. Vi kan heller ikke gå med til, at der gives mere beføjelse til EU, sådan at flere ting bliver vedtaget med kvalificeret flertal, fordi det netop gør det kropumuligt for den almindelige danske borger at gennemskue, hvad det er for en slags politik, der vil blive ført ikke bare i Danmark, men på EU-plan.

Nå, men jeg var jo nødt til at ligesom gribe chancen, når fru Elisabeth Arnold havde startet det der, og jeg vil nu starte igen med at sige tak til udenrigsministeren for besvarelsen af denne forespørgsel og tak til SF for at have stillet forespørgslen, fordi SF hermed har givet Folketinget mulighed for noget, som egentlig ikke sker særlig tit, nemlig at stramme op på det, regeringen selv har fremlagt.

Regeringen fremlagde – jeg kan ikke huske, om det var for 4 måneder siden, men noget lignende – et forslag til regeringskonferencen om mulighed for at få mere åbenhed i EU's beslutningstagnation. Så vidt jeg erindrer, var alle partier for det, fordi det trods alt var et skridt i den rigtige retning.

Nu kommer SF så og siger, at vi har en mulighed for at stramme op og sikre, at EU's udvalg og komiteer bliver mere åbne, at der kommer mere offentlighed omkring dem, at EU's offentlighedsregler forbedres markant – det synes jeg jo er en dejlig, klar definition, for det er altså det maksimale, vi overhovedet kan få de andre med til – at Ministerrådets protokoller bliver åbne, og at der ikke kommer erklæringer, som er hemmelige, men at det bliver således, at det, der bliver besluttet, også står ved magt, hvor man ikke har nogle særlige små protokoller bagefter, der siger: I øvrigt mener vi det modsatte.